

Το ζήτημα της φωταγώγησης των κεντρικών αθηναϊκών δρόμων από ιδιώτες χορηγούς, που τόση μεγάλη συζήτηση προκάλεσε, δεν έχει μόνο αισθητική διάσταση αλλά εκφράζει μια πολιτική στρατηγική μακράς πνοής. Στόχος η πλήρης ιδιωτικοποίηση των πάντων.

Πολλή συζήτηση έχει προκαλέσει η χορηγούμενη από ιδιώτες (εταιρείες, ιδρύματα) εορταστική φωταγώγηση της Αθήνας. Και δικαιολογημένα, αφού το ζήτημα υπερβαίνει την αισθητική διάσταση του τύπου «μ' αρέσει, δε μ' αρέσει» και εκφράζει μια πολιτική στρατηγική μακράς πνοής. Όπως τόνισε ο δήμαρχος της Αθήνας Κώστας Μπακογιάννης σε συνέντευξη Τύπου: «Η συνεργασία με τις 19 επιχειρήσεις, που συμμετέχουν στον στολισμό της πόλης, είναι η απόδειξη ότι ο δημόσιος και ο ιδιωτικός τομέας μπορούν να συνεργάζονται, να συνδημιουργούν, να είναι βασικοί πυλώνες των αλλαγών που χρειάζεται η πόλη. Δεν πρόκειται για περιστασιακή συνεργασία. Είναι η φιλοσοφία και η κουλτούρα με την οποία δουλεύει ο δήμος μας. Είναι η στρατηγική που θέλει μια Αθήνα απαλλαγμένη από ιδεοληψίες και προκαταλήψεις. Η πόλη που συνεργάζεται, που δημιουργεί συμμαχίες και προχωρά μπροστά, αλλάζει»

Το μήνυμα, που δεν αφορά μόνο τους δημότες Αθηναίων, είναι σαφές. Ας προετοιμαστούμε για την **πλήρη ιδιωτικοποίηση των πάντων: της παιδείας, της υγείας, των φυλακών, της ασφάλειας, των μεταφορών, των επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας**, όπως έχει συμβεί με τα λιμάνια και με τα αεροδρόμια. Και με το μανδύα της «σύμπραξης».

Δε μας φταίνε τα φωτάκια, οι γιρλάντες, τα αστεράκια, δε θέλουμε μια πόλη άφτιαχτη κι αστόλιστη, μια πόλη σκοτεινή. Ανέκαθεν τα φώτα και η γιορτή ήταν συνώνυμα. Κάποτε, στις μικρές πόλεις και τα χωριά, όλα τα φώτα άναβαν το βράδυ της ονομαστικής γιορτής όσων δέχονταν επισκέψεις, ενώ η πόρτα της εισόδου ήταν πάντα ανοιχτή και φωτισμένη. Το σκοτεινό σπίτι ήταν συνώνυμο του πένθους, της φτώχειας, της μιζέριας, όπως η σκοτεινή πόλη παρέπεμπε στον πόλεμο και η υποχρεωτική συσκότιση στους βομβαρδισμούς.

Εύγλωττος συμβολισμός της επέλασης της αγοράς είναι η φωταγώγηση ως ευγενική χορηγία

Είναι χαρακτηριστική η ευχή που έκανε κάθε πρωί ο μεγάλος βεζίρης Γκααφάρ ο Βαρμακίδης στον Χαρούν ελ Ρασίντ: «Ποτέ τα φώτα να μη σβήσουνε στην κατοικία σου, ω χαλίφη όλων των πόλεων και κυβερνήτη όλων των χωρών!» Όπως σχολιάζει ο Κώστας Τρικογλίδης, που μετέφρασε τις Χίλιες και μία νύχτες στα ελληνικά, κατά παράδοση σύμπτωση ο Αλλάχ εισάκουσε ένα μέρος της ευχής, γιατί «μολονότι έχουν περάσει δώδεκα αιώνες από τότε, το παλάτι του Χαρούν διατηρείται ακόμα, στη θέση που ήταν τότε, απάνω στη δεξιά όχθη του Τίγρητος...»

Ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας, τον οποίο εξαπέλυσαν οι ΗΠΑ και η «*συμμαχία των προθύμων*» στο Ιράκ δεν έσβησαν μόνο τα φώτα στο παλάτι του Χαρούν ελ Ρασίντ. Η Βαγδάτη, το Ιράκ και η ευρύτερη

περιοχή είδε και βλέπει να της αλλάζουνε τα φώτα.

Ο δημόσιος φωτισμός πάντα ήταν και εξακολουθεί να είναι σύμβολο ισχύος, περηφάνιας, μεγαλομανίας και επίδειξης, αλλά κι ειρήνης, ελπίδας, χαράς. Αλλά και ο ιδιωτικός φωτισμός και στολισμός, στα μπαλκόνια των πολυκατοικιών και στους κήπους των μονοκατοικιών φανερώνει τη διάθεση, την επιθυμία να φέρουμε το «πνεύμα των γιορτών» στο σπίτι μας. Και δεν περιορίζεται στις κατοικίες των πλουσίων (ο δικός τους πλούτος κραυγάζει από μακριά) αλλά εδώ και χρόνια έχει διαδοθεί και στις φτωχογειτονιές και στις πυκνοκατοικημένες περιοχές του αθηναϊκού κέντρου. Και θα ήταν γελοίο να κουνήσουμε το δάχτυλο σε όσους μετατρέπουν την πρόσοψη του σπιτιού τους σε μικρογραφία λούνα παρκ.

Η «σύμπραξη» είναι ο ευφημισμός της ιδιωτικοποίησης, της επέλασης του νεοφιλελευθερισμού σε όλες τις πλευρές της δημόσιας σφαίρας. Και εύγλωττος συμβολισμός αυτής της επέλασης είναι η φωταγώγηση ως ευγενική χορηγία. Ο χώρος της πόλης παραδίδεται στη διαφήμιση ή στο ξέπλυμα δημόσιων αμαρτιών. Όταν σκεφτόμαστε την Coca-Cola, για παράδειγμα, ο νους μας δεν πρέπει να τρέχει στους απολυμένους εργάτες της μονάδας της στη Θεσσαλονίκη, αλλά στο φωταγωγημένο καρτ-ποστάλ της Πανεπιστημίου και της πλατείας Συντάγματος.

Αν ο κανόνας της «συνδημιουργίας» επεκταθεί, δεν αποκλείεται να δούμε την Cosco να φωταγωγεί το Πέραμα της ανεργίας, την Eldorado Gold, τη λεηλατημένη φύση της Χαλκιδικής, τη Delta Development τα στρατόπεδα των προσφύγων, το κεφάλαιο να φωταγωγεί τις ρημαγμένες ζωές των ανθρώπων.

Πηγή: **PRIN**